

Мачуха

Костянтин Хмара

Я знову і знову згадую ті давно минулі дні. Як і раніше облітає листя з дерев, так само по середах ідуть дощі. Я проходжу повз тролейбусної зупинки, де щодня, за будь-якої погоди, за будь-яких обставин щось таки та продається. Зупиняюся біля старенької, що торгує квітами. Коло її ніг завжди багато троянд, гвоздик, нарцисів, тюльпанів, жоржин. Але мені потрібні не вони. Мене ваблять білі як сніг, ніжні і витончені, величезні лілії. Вони неначе випромінюють тепло, ласку, ніжність. Мені так подобається дихати їх ароматом. Я купую цю величезну білосніжну хмару і вже збираюся йти, але повертаюсь. Вже вечір, а біля ніг бабусі ще п'ять букетів – троянди, жоржини, гвоздики. Я розплачуюся і забираю їх усі. Як завжди...

З цілим обережком запашного різноцвіту сідаю в авто і їду додому. Мені подобається мій затишний будинок. В ньому завжди багато квітів. На фоні білосніжних стін вони виглядають немов вишивка. Я сідаю в крісло, милуюся ніжністю їх пелюсток. Хвилина, і я знову опиняюся там ... у далекому світі, в незабутих снах.

Ще підходячи до будинку я чую, як стукає її швейна машинка. І коли я відчиняю хвіртку, і коли відкриваю двері, я чую цей рівномірний стукіт. Я знаю – вона знову провела у своїй комірці за вишивкою увесь день, поки мене не було. І вночі, коли я лягаю спати, мені здається, що я знову чую цей рівномірний стукіт, але це вже не голки, це її кроки. Неначе вона всю ніч блукає будинком там унизу. Її немає тут місця, вона всю ніч ходить з кута в кут, від вікна до вікна, від дверей до дверей. Або мені це тільки здається....

Я підіймаюся сходами нагору, до своєї кімнати і з кожним кроком чомусь все голосніше стає стукіт її швейної машинки. Неначе її сіра кімнатка знаходиться не внизу, а нагорі, де поряд з моєю кімнатою. Я йду по коридору і проходжу повз Її кімнати. Там висить Її портрет, він займає всю стіну і краями неначе запливає на підлогу, стелю, інші стіни. Навіть з під зачинених дверей просочується край Її портрета. Я прагну йти якомога тихіше. У кінці коридору на маленькому журнальному столику, як на вівтарі стоїть кришталева ваза. Переливаючись на світлі своїми веселковими гранями, вона неначе кличе до себе. В обіймах крихкого, чистого як думки Бога, кришталю ніжата величезні, як серце Бога білосніжні лілії. Вони немов відчують, немов чують мої кроки, і здається всіма своїми листочками-пелюсточками, всією своєю тонкою душею хочуть обійняти мене своїм витонченим ароматом, зігріти і приголубити. Я відчуваю, як потоки їх теплого дихання входять мені в душу. І хоч у господині цих квітів ніколи не було очей, замість них зяяла нескінченна незряча безодня, дихання її лілій — найтепліше, що було коли-небудь на землі. Але наступна черга монотонного дробу виводить мене з казки білих лілій.

Я спускаюся вниз до її сірої похмурої кімнатки, де вона вже давно чекає, перебираючи в руках пасма, мотки і клубки різнокольорових ниток. Сідаю на

маленький, розміром у дві долоньки стільчик навпроти неї і спостерігаю за її рутинною роботою. Ось вона піднімає голову, і я помічаю на її щоках сльози. Немов краплі дощу на склі котяться сльози її щоками і перетворюються на маленькі намистини. Вона збирає ці сльозинки, що остигнули, зачерствіли, в кошик, де вже повно бісеру її сліз. Всі намистини переливаються ніжним перламутром, і від цього сам кошик здається якимось міфічним скарбом, скринею, повною золота і перлів. Я тихо підіймаюся і йду до великої, оббитої білим ситцем кімнати. У ній все біле – стіни, стеля і навіть підлога. А посередині кімнати, в самому її центрі стоїть велике, величне, немов трон, крісло. Я сідаю в нього і чекаю, перебираючи в руках краї білосніжної ряднини, граючи, складаючи його пасмами, мотками і клубками. Вона входить абсолютно безшумно, ніби пливучи повітрям, але я відчуваю її присутність. Я знаю, що зараз вона стоїть за моєю спиною. Я знаю, що зараз буде. Вона ласкаво гладить мене по голові, тріпає пасма мого волосся, заколисує мовчить. Вона знає, що я не зможу встати, я не зумію піти. Продівши нитку в тоненьке вушко голки, вона нанизує на нитку бісер. Один спритний рух м'яких, здавалося б, шовкових пальців і вона чіпко тримає мою голову. Тепер я не можу поворушитися, навіть якщо б дуже схотів. Навіть якщо б було боляче. Навіть якщо б було дуже боляче, я б не зміг піти. Її рука з голкою невблаганно тягнеться до мого обличчя, до очей. У мене перехоплює подих, але Що я...? Холодне вістря голки пронизує мої очі, проходить крізь зіниці, білок. Я відчуваю цей крижаний метал, але мені не боляче, я звик. Мені вже давно не боляче і не страшно. Мить – і кулька бісеру щільно пришита до моїх очей. Потім ще і ще. Намистина до намистини виплітаються на моїх очах візерунки, зливаються воедино тони і відтінки. І ось вже розцвіли білою казкою на моїх очах ніжні, витончені лілії. У дзеркалі мої очі виглядають як два вікна, на яких мороз закував до весни свої дивоплетіння. Щоб ніхто не пізнав до часу його душу. Щоб ніхто не протинав його очі.

Я йду до своєї кімнати й не помічаю його портрета, який заповнив усю кімнату, і в його краях, що розповзлися вздовж коридору, вже можна заплутатися. Я не помічаю столик з вазою в кінці коридору, не чую аромат лілій, не відчуваю їх тепло. Замкнувши двері сідаю в крісло перед дзеркалом, милуюся ніжністю лілій, вишитих бісером на моїх очах. Хвилина, і я знову опиняюся десь в далекому світі, в незабутих снах.